

ဆုပြည်စုံထွန်းစာပေ

ဆောင်းလှလင်

တမလွန်က ပျံလာတဲ့

လိပ်ပြာ

အိန္ဒိယနိုင်ငံပြည်ထောင်စုအဖွဲ့အစည်း

နိဒါန်း

ကြောက်စရာကောင်းသော လသာည။

အများအားဖြင့် လမင်းသာသောညများကို စိတ်ကြည်နူးဖွယ်၊ လွမ်းမောဖွယ်၊ သာယာရှုမောဖွယ်အဖြစ် သတ်မှတ်ကြသော်လည်း ဖုန်းဆိုးရွာနှင့်ပတ်ဝန်းကျင်ဒေသတစ်ခုလုံးအတွက်တော့ လသာညသည် ကြောက်စရာကောင်းသောညပင် ဖြစ်ပါသည်။

ဖုန်းဆိုးရွာပတ်ဝန်းကျင်ကလည်း ကြောက်မက်ဖွယ်အသွင် အပြင်များဖြင့် တည်ရှိနေခဲ့ပါသည်။

ဖုန်းဆိုးရွာသည် တကယ်တော့ မြို့နှင့်အလှမ်းမဝေးလှပါ။ မြို့ကြီးနှစ်မြို့ဆက်သွယ်သောအဝေးပြေးလမ်းမကြီးမှ ဖယ်ကျဉ်၍ လာခဲ့ သည်ရှိသော်- ဖုန်းဆိုးရွာသို့ သုံးမိုင်မျှသာ ဝေးပါသည်။ အနီးဆုံးမြို့ ဖြစ်သော "မြစမ်းမြိုင်မြို့"မှဆိုလျှင် လေးမိုင်ခရီးမျှသာရှိပါသည်။

မြစမ်းမြိုင်မှ အဝေးပြေးလမ်းအတိုင်း တစ်မိုင်အထိလာခဲ့ပြီး ဖုန်းဆိုးရွာကိုရောက်ရန် ညာဖက်သို့ချိုးဝင်ရပါသည်။ ရွာသို့သွားရာလမ်း မမှာလည်း မဆိုးလှချေ။ ကတ္တရာလမ်းမဟုတ်သော်လည်း ဖုန်ထူသော် လည်း သွားလာရသည်မှာ လမ်းပန်းသာပါသည်။ ထို့ကြောင့်- ရွာမှ မြို့ကိုတက်၍ အလုပ်လုပ်သူအချို့သည် စက်ဘီးဖြင့်ပင် သွားကြလာကြ ပါသည်။

သို့သော်- ဖုန်းဆိုးရွာနားသို့ နီးလာလေ ကြောက်မက်ဖွယ် အသွင်အပြင်များက ပိုမိုထင်ရှားလာလေဖြစ်လေတော့၏ ။

အဝေးပြေးလမ်းမှဖယ်ကျဉ်ခဲ့ပြီး ၂မိုင်ခရီးမျှရောက်သည်နှင့် အလွန်မြင့်မား၍ မတ်စောက်သော တောင်ထွတ်ကြီးတစ်ခုကို တွေ့မြင် နိုင်လေသည်။ ရွာလမ်းမသည် ထိုတောင်ကြီးအား ကွေ့ပတ်ဖောက်လုပ် ထားပါ၏ ။ တောင်ကြီးက လမ်းမအထက်ကိုအုပ်မိုးလျက်ရှိလေသည်။

ထိုတောင်ကြီးကိုအဝေးမှကြည့်လျှင်- လူတစ်ယောက်၏ ဦးခေါင်းနှင့် သဏ္ဍာန်တူညီစွာ တွေ့မြင်နိုင်လေ၏။ လူ၏ ဦးခေါင်းနှင့် ပုံပန်းသဏ္ဍာန်တူညီသော်လည်း အချိုးအစားကျသော ဦးခေါင်းတစ်ခု အဖြစ်ကား မဟုတ်ပါချေ။ လွန်စွာနဖူးမောက်သော လူတစ်ယောက်၏ ဦးခေါင်းနှင့် သဏ္ဍာန်တူညီနေခြင်းသာဖြစ်တော့သည်။

တောင်အမည်ကလည်း ကြောက်မက်ဖွယ်အသွင်ကို ဆောင် လျှက်ရှိလေ၏။

"စုန်းမဦးခေါင်းတောင်"-တဲ့။

လူ၏ ဦးခေါင်းနှင့်သဏ္ဍာန်တူသည်မှာ မှန်၏။ အဘယ်ကြောင့် စုန်းမဦးခေါင်း-ဟု စုန်းမအမည်ထည့်၍ မှည့်ခေါ်ထားရပါသနည်း။

ရှေးရိုးစဉ်လာ ပြောစကားများအရ-ထိုတောင်ပေါ်တွင် လသာ ညများဆိုလျှင် စုန်းမများ တက်၍ မြူးတူးပျော်ပါးကြသည်။ စုန်းတောက် စားကြသည်ဟု အဆိုရှိပါသည်။

ရှေးအခါများကဆိုလျှင်- လသာညများ၌ မိုးပေါ်မှတိမ်ညွန့် များကို ခူးစားနေသော စုန်းမများကိုပင် မြင်တွေ့ရတတ်သည်ဟု ဆို စကားရှိခဲ့သည်။ စုန်းမများသည် သူတို့၏ လည်ပင်းများကို မိုးပေါ်မှ တိမ်တိုက်များဆီရောက်သည်အထိ ရှည်လျားအောင်ဆန့်တန်းကာ တိမ်ညွန့်များကို စားနေသည်ဟု ဆိုလေသည်။

မည်သို့ပင်ဆိုစေ- စုန်းမဦးခေါင်းတောင်သည်ကား ယခုထိ တိုင် ကြောက်မက်ဖွယ်သွင်ပြင်ကို ဆောင်ဆဲပင်တည်း။

အကြင်သူတစ်ဦးသည် ဖုန်းဆိုးရွာသို့လာခဲ့သည်ရှိသော်ဖုန်းဆိုးရွာသို့လာရာလမ်းသည် တစ်လမ်းတည်းသာ ရှိသည့် အတွက် ဖုန်းမဦးခေါင်းတောင်ကို မလွဲမသွေဖြတ်သန်းလာရမည်ဖြစ် သည်။

ဖုန်းဆိုးရွာသို့လာရာလမ်းတွင် ဖုန်းမဦးခေါင်းတောင်ကို ပိတ်ဆီးလျှက်တွေ့မြင်ရမည်ဖြစ်သည်။

ဖုန်းဆိုးရွာသို့ရောက်ရန်အတွက် ဖုန်းမဦးခေါင်းတောင်ကို ပတ်၍ ဖောက်လုပ်ထားသောလမ်းအတိုင်း သွားရမည်ဖြစ်သည်။

ဖုန်းမဦးခေါင်းတောင်ဘေးတွင် နက်ရှိုင်းသောချောက်ကမ္ဘားကြီးတစ်ခုရှိနေသည်။ ရွာသို့သွားသောလမ်းသည် ချောက်ကမ္ဘားနှင့် ဖုန်းမဦးခေါင်းတောင်တို့ကြားမှ ကျဉ်းမြောင်းစွာဖောက်လုပ်ထားလေ၏ ။

ကားတစ်စီးသွားသာရုံသာရှိ၍ မျက်နှာချင်းဆိုင် ကားနှစ်စီးဆုံမိပါက တစ်စီးက စောင့်ဆိုင်းရှောင်တိမ်းပေးရလေသည်။

ထိုကျဉ်းမြောင်းသောလမ်းကလေးအတိုင်းဖြတ်လာစဉ် အပေါ်သို့မော်ကြည့်လိုက်မည်ဆိုပါက အစွန်းထွက်နေသော တောင်ကမ်းပါး ယံသည် လမ်းမပေါ်သို့အုပ်မိုးနေသည်ကို မြင်တွေ့ရမည်ဖြစ်ပါသည်။

လမ်းပေါ်အထိအုပ်မိုးနေသောတောင်ကမ်းပါးယံအစွန်းသည် အောက်သို့ ပြိုကျ ပြတ်ကျ ပြုတ်ကျတော့မည်လောဟု ထင်ရလောက်အောင် ညွတ်ကိုင်းလျက်ရှိလေသည်။ သို့သော်- နှစ်ပရိစ္ဆေဒ ဤမျှကြာမြင့်သည် အထိ တောင်ကမ်းပါးယံသည် ပြတ်ကျမလာခဲ့ပါ။

ထိုတောင်ကမ်းပါးယံတွင် ပေါက်နေသောသစ်ပင်မှ သစ်ရွက် များသည် လမ်းမပေါ်သို့ ရာသီမရွေးကြွေကျလျက်ရှိလေ၏ ။

ထိုသို့ လမ်းမပေါ်သို့ကိုင်းညွတ်နေသော တောင်ကမ်းပါးယံမှာ

အဝေးမှကြည့်သော်- ဦးခေါင်းနှင့်တူသောတောင်ကြီး၏ မောက်နေသော နဖူးနှင့်တူသော အစိတ်အပိုင်းပင်ဖြစ်ပေသည်။

မြို့နှစ်မြို့ကူးလူးသောလမ်းမပေါ်မှကြည့်လျှင် နဖူးမောက် မောက်နှင့်ဦးခေါင်းကြီးပုံသဏ္ဍာန်ရှိသော တောင်ကို မြင်တွေ့ကြရမည်။

တောင်ကမ်းပါးယံတွင် ပေါက်နေသောသစ်ပင်ကြီးကား အဝေးမှကြည့် သော် ဦးခေါင်းထိပ်ဖက် မျက်နှာအထက်ပိုင်းတွင် ပေါက်နေသော မျက်ခုံး မွေးနှင့် အလားသဏ္ဍာန်တူပေ၏။ ထို့ကြောင့်ပင်- စုန်းမဦးခေါင်းတောင် ကြီးသည် အဝေးမှကြည့်သည်နှင့်ပင် စိတ်ချောက်ချားဖွယ်ကောင်းလှ ပေတော့၏။

အမည်နာမအရရော၊ တည်ရှိပုံအရပါ ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ ကောင်းသော တောင်ကြီးတစ်တောင်ဖြစ်ပေတော့သည်။

ချောက်ကမ္ဘားနှင့်တောင်အကြား လမ်းကြားလေးသည် အပေါ်မှ ကမ်းပါးယံကြီးအုပ်မိုးထားသည့်အတွက်ကြောင့် အမြဲမှောင်မိုက်နေ တတ်ပေသည်။ မှောင်မိုက်သည့်အတွက်ကြောင့်တစ်ကြောင်း၊ အပေါ်မှ ကမ်းပါးယံကြီးသည် ပြိုကျတော့မလို အသည်းယားဖွယ်ရာ ရှိနေသည့် အတွက်ကြောင့်တစ်ကြောင်း- ထိုနေရာသို့ရောက်လေတိုင်း ဖြတ်သန်း သွားသူများသည် အလျင်အမြန်ပင် ဖြတ်သန်းသွားတတ်ကြပေ၏။

စုန်းမဦးခေါင်းတောင်မှလွန်မြောက်ပြီး နောက်ထပ် ၂မိုင်ခန့် သွားခဲ့လျှင်တော့ ဖုန်းဆိုးရွာကို ရောက်ရှိနိုင်ပါသည်။

ဖုန်းဆိုးရွာကိုမရောက်မီ သချူင်းတစ်ခုကို ဖြတ်သန်းရမည် ဖြစ်သည်။ သချူင်းကား ဖုန်းဆိုးရွာမှကွယ်လွန်သူများကိုသဂြိုဟ်သော

သချူင်းပင်ဖြစ်ပါသည်။

ရွာသချူင်းဖြစ်သည့်အားလျော်စွာ အင်္ဂတေဖြင့်ပြုလုပ်သော အုတ်ဂူများကိုတော့ အနည်းအကျဉ်းသာတွေ့မြင်နိုင်ပြီး- အများအား ဖြင့် မြေပုံမို့မို့နှင့် သေသူအမည်ကိုဖော်ပြသော သစ်သားတိုင်ကလေး များကိုသာ တွေ့ရမည်ဖြစ်ပါသည်။

သချူင်းကား အကာအရံမရှိသည့်အတွက်ကြောင့် ဟာလာ ဟင်းလင်းဖြစ်နေရပေသည်။ သချူင်းသည်လည်း ဖုန်းဆိုးရွာမရောက်မီ တွေ့မြင်ရမည်ဖြစ်သော စိတ်နှလုံးတုန်လှုပ်ချောက်ချားဖွယ် ရှုခင်းတစ်ခု ပင်ဖြစ်တော့သည်။

သချူင်းကိုလွန်လျှင်ကား ရွာစည်းရိုးသို့ရောက်လှပေပြီ။ သို့ရာတွင်သချူင်းနှင့်ရွာစည်းရိုးကြားတွင် ခြံကျယ်ကြီးတစ်ခုရှိနေပါ သေးသည်။ ခြံကျယ်ကျယ်ကြီးထဲတွင်ကား ယိုင်ရွဲ့နေသော တဲအိမ်လေး တစ်လုံးကို မြင်တွေ့နိုင်ပါ၏ ။

အဆိုပါတဲအိမ်ကလေးကားစုန်းမကြီး ဒေါ်ဇံညွန့် နေထိုင် သော တဲအိမ်လေးပင်ဖြစ်ပါတော့သည်။

ဒေါ်ဇံညွန့်ဆိုသူ အရပ်ဆိုး အကျည်းတန်လှသော အဘွားအို ကား စုန်းမဆိုသောစွတ်စွဲချက်ဖြင့် ရွာပြင်သို့နှင့်ထုတ်ခံထားရသော မိန်းမကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်ပါလေတော့သည်။

ထို့ကြောင့်- အကြင်သူတစ်ဦးသည် ဖုန်းဆိုးရွာသို့လာမည် ဆိုပါက- "စုန်းမဦးခေါင်းတောင်" "သချူင်းမြေ"နှင့် "စုန်းမကြီး ဒေါ်ဇံညွန့်နေထိုင်ရာခြံကျယ်ကြီး"တို့ကို ဖြတ်သန်းပြီးမှသာ ရောက်ရှိမည်ဖြစ်ပါ၏ ။

ဖုန်းဆိုးရွာကား စိတ်ချောက်ချားတုန်လှုပ်ဖွယ်၊ ကြောက်မက် ဖွယ်အရာများ ဝန်းရံနေသော အရပ်တစ်ခုပင် ဖြစ်ပေတော့သတည်း။

လပြည့်ညတစ်ည။

သန်းခေါင်ယံအချိန်။

ဖုန်းဆိုးရွာကလေးသည် တိတ်ဆိတ်စွာအိပ်မောကျလျှက်ရှိသည်။

ထိုစဉ်- ရွာအပြင်ဖက်ဆီမှ ရယ်မောလိုက်သောအသံနက်ကြီး က
တစ်ရွာလုံးသို့လွှမ်းခြုံသွားလေသည်။

"ဟီ- ဟီ- ဟီ- ဟီ- ဟား- ဟား- ဟား- ဟား- ဝိုးဟိုးဟိုးဟိုး- - - ဟီဟီဟီ-

"

အအိပ်ဆတ်သူများ လန့်နိုးကုန်ကြသည်။ ခွေးများက
ရယ်မောသံကြီးထွက်လာရာ ရွာအပြင်ဖက်ဆီသို့ ထိုးဟောင်လိုက်ကြသည်။

တခဏချင်းမှာပင်- ခွေးဟောင်သံ၊ ခွေးအူသံ များ
တစ်ရွာလုံးဆူညံသွားလေတော့သည်။

ထိုအဖြစ်မျိုးကား- ဖုန်းဆိုးရွာကလေးတွင် လပြည့်ညတိုင်း
ကြုံဆုံရသောအဖြစ်တစ်ခုပင်ဖြစ်တော့သည်။

တစ်ရွာလုံးက ထိုအသံသည် ဒေါ်ဇံညွန့်၏ ရယ်မောသံဖြစ်မှန်း
သိကြလေသည်။

ညသန်းခေါင်အချိန်တွင် ဒေါ်ဇံညွန့် ဘာလုပ်နေသနည်း။
သတ္တိကောင်းသူတချို့က စုန်းမဦးခေါင်းတောင်ဆီသို့ထွက်ကြည့် ကြသည့်အခါ
တုန်လှုပ်ချောက်ချားဖွယ်မြင်ကွင်းကိုမြင်တွေ့ရလေတော့ သည်။

စုန်းမဦးခေါင်းတောင်ပေါ်တွင် ယိမ်းနွဲ့လှုပ်ရှားနေသော အရိပ်

မည်းကြီးတစ်ခု။ စုန်းမဦးခေါင်းတောင်၏ ထိပ်ဖျားက တောင်ကတုံးဖြစ် ကာ သစ်ပင်မရှိပဲ ပြောင်တလင်းခါနေပါသည်။

ထိုတောင်ထိပ်ပေါ်၌ အရိပ်တစ်ခုသည် ကခုန်နေသည့်သဖွယ် ယိမ်းနွဲ့လှုပ်ရှားနေပေသည်။

"ဟီ- ဟီ- ဟီ- ဟီ- ဟား- ဟား- ဟား- ဟား- ဝိုးဟိုးဟိုးဟိုး- - - ဟီဟီဟီ-
"

ရယ်သံကြီးက တစ်ဖန်ပေါ်ထွက်လာပြန်သည်။

"ဒေါ်ဇံညွန့်ကြီး၊ စုန်းမကြီးဒေါ်ဇံညွန့် စုန်းမဦးခေါင်းတောင် ပေါ်တက်ပြီး စုန်းတောက်စားနေပြီ"

"စုန်းတွေမြူးနေကြပြီ၊ ကိုယ့်အိမ်ထဲကိုယ်ဝင်နေကြ"

သတ္တိကောင်း၍ ထွက်ကြည့်သည့်အိမ်သားများကို အိမ်ရှင်မများ က အတင်းအိမ်ထဲဆွဲခေါ်ကြသည်။

"မကြည့်ပါနဲ့၊ ရှင်တို့မကြောက်ကြဘူးလား၊ ဒေါ်ဇံညွန့်ကြီးက စုန်းမတောင်ပေါ်ကနေ ရှင်တို့ထွက်ကြည့်တာကို မြင်ရတယ်၊ နောက် တစ်နေ့ကျ သူ့ကို ဘယ်သူတွေကြည့်တယ်ဆိုတာ အတပ်ပြောနိုင်တာ၊ ဒေါ်ဇံညွန့်ကြီးက သူမကြေနပ်ရင် ပြုစားလိမ့်မနော်၊ မကြည့်ကြပါနဲ့ရှင်"

ကြောက်တတ်သူအိမ်ရှင်မများက တားမြစ်ကြခြင်းဖြစ်သည်။ တစ်ရွာလုံးက သိထားကြသော လသာညတိုင်း ပြုမူသည့် စုန်းမကြီးဒေါ်ဇံညွန့်၏ အပြုအမူပင်ဖြစ်ပါသည်။

ဖုန်းဆိုးရွာကလေးသည် လပြည့်ညရောက်တိုင်း စုန်းမကြီး ဒေါ်ဇံညွန့်ရယ်သံကို ကြားရသည်။ ဒေါ်ဇံညွန့်ကြီး စုန်းမဦးခေါင်းတောင် ပေါ်တက်၍ စုန်းတောက်စားမြူးတူးနေတာကို မြင်ရသည်။

တချို့က ဒေါ်ခဲညွန့်ကြီးသည် ရွာသချောင်းမှ လတ်လတ်ဆတ်ဆတ်သောအလောင်းများမှ အသည်းအူများကိုထုတ်ယူကာ လပြည့် ညတွင် စုန်းမဦးခေါင်းတောင်ပေါ်တက်၍ ဆေးစီရင်သည်ဟု ဆိုကြ၏။

မည်သို့ပင်ဆိုစေ - ဖုန်းဆိုးရွာသူရွာသားများသည် လပြည့်ည တိုင်း ဒေါ်ခဲညွန့်ကြီး၏ ကျယ်လောင်စွာအော်ဟစ်ရယ်မောသံကြီးကို ကြားရမြဲဖြစ်လေ၏။

လပြည့်ညများ၌ - ဖုန်းဆိုးရွာကလေးသည် ရွာပြင်မှထွက် ပေါ်လာသော ကျယ်လောင်စူးရှသည့် ရယ်မောသံ၊ ခွေးများ၏ အူသံ ဟောင်သံများဖြင့် ပွက်လောရိုက် ဆူညံနေတတ်ပေတော့သည်။

ထိုအဖြစ်များကား - စုန်းမကြီးဒေါ်ခဲညွန့် မသေဆုံးခင်အချိန် အထိ လပြည့်ညတိုင်းကြုံဆုံရသည့်အဖြစ်များပင် ဖြစ်ပေတော့သည်။

အခန်း (၁)

လပြည့်ညဖြစ်သည့်အတွက် လရောင်က ပြည့်ဝန်းစွာသာလျှက် ရှိလေသည်။

သို့သော်- မိုးရွာသွန်းနေသောကြောင့် တစ်ချက်တစ်ချက် တိမ်တိုက်များက ဖုံးကွယ်သွားသည့်အခါ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး မည်း မှောင်သွားတတ်လေသည်။

တစ်ချက်တစ်ချက်လက်လိုက်သောလျှပ်စီးရောင်ကြောင့် တော လမ်းခရီး၏ မြင်ကွင်းများကို ရိပ်ကနဲ ရိပ်ကနဲမြင်လိုက်ရလေသည်။

သစ်သားအိမ်ဖြင့် ဖွဲ့တည်ထားသော ဒေါ့ဂျစ်ကားအိုကြီး၏ မိုန်ဖျော့သောရှေ့မီးရောင်များမှာ ညအမှောင်နှင့် မိုးထဲလေထဲတွင် ရှင်းလင်းအောင် မထိုးဖောက်နိုင်ရှာပေ။

ကားအိုကြီးသည် မိုးသည်းသောညအချိန်တွင် မြစမ်းမြိုင်မြို့ ကလေးဆီသို့ တအိအိဖြင့်သွားလျက်ရှိလေ၏ ။

ကားထဲမှာပါလာသောခရီးသည်များသည် ဘေးမှပက်သော မိုးရေစက်များကြောင့် ကားအတွင်းပိုင်းသို့တဖြည်းဖြည်းတိုးဝင်လာကြ ရာ ကားအတွင်းထဲ၌ လူများပြည့်သိပ်နေတော့သည်။ ဘေးနှစ်ဖက်မှ ချထားသောတာလပတ်စသည်လည်း လေတိုက်တိုင်း တဖြတ်ဖြတ်လွင့် နေကာ ဘက်ပေါင်းစုံမှတိုးဝင်လာသောမိုးရေစက်များကို မတားဆီးနိုင် ခဲ့ပေ။

သူကတော့ ကံကောင်းထောက်မစွာ ကားရှေ့ခန်းတွင် ဒရိုင်ဘာ ဘေးထိုင်ခုံမှာ နေရာရခဲ့၍ အခြားခရီးသည်များလို ဒုက္ခမခံစားခဲ့ရပေ။ ဒါတောင် တစ်ချက်တစ်ချက်ဝေတိုက်လိုက်သောလေနှင့်အတူ ဝဲပါလာ သည့်မိုးရေစက်များက သူ၏ ညာဖက်ပခုံးတစ်ခုလုံးကိုစိုရွှဲနေစေတော့ ၏ ။

စိုးနောင်က ရင်ဘတ်ထဲမှာ ပိုက်ထားသောစက္ကူ အိတ်လေး ကို မိုးမစိုစေရန် ဘယ်ဖက်လက်ဖြင့်ပြောင်း၍ ပိုက်ထားလိုက်သည်။ အမေကြီးအတွက်ဝယ်လာသော အဝတ်အစားများဖြစ်ပါသည်။ သူ မန္တလေးမှာ တစ်နှစ်တာ အလုပ်လုပ်ပြီးရတဲ့ပိုက်ဆံထဲက အမေကြီးကိုကန်တော့ဖို့ ဝယ်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ အကျ..တစ်ထည်၊ ထမီတစ်ထည်နှင့်အတူ ယောဂီတဘက်ကလေးတစ်ထည်လည်းပါလေသည်။

ပြီးတော့- မဟာမြတ်မုနိဘုရားကြီးက ဝယ်လာတဲ့စိတ်ပုတီး တစ်ကုံး။ စိတ်ပုတီးလေးကို စိုးနောင်က ဘုရားကြီးရင်ခွင်မှာ ရင်ငွေ လှုံ့ခဲ့လိုက်သေးသည်။

အမေကြီး- အမေကြီး- ဘယ်တုံးကမှ ဘုရားတရားအလုပ် မလုပ်ခဲ့တဲ့အမေကြီး။ အိမ်မှာ ဘုရားစင်တောင်မထားတဲ့အမေကြီး။ သူ ရွာကိုပြန်ရောက်ရင်တော့ အမေကြီးကို ဗုဒ္ဓဘာသာပီပီ ဘုရားကျောင်းကန်သွားဖို့၊ ဘုရားရှိခိုးဖို့၊ ပုတီးစိတ်ဖို့ နားချရပါဦးမည်။

စိုးနောင်သည် အမေကြီးအကြောင်းကိုတွေးမိရင်းမှ သက်ပြင်း ချလိုက်မိလေ၏ ။

အမေကြီးဆိုသည်ကား စိုးနောင်၏ အဘွားပင်ဖြစ်ပါသည်။ အညာခလေ့အတိုင်း အဘွားကို အမေကြီး-ဟု ခေါ်နေခြင်းဖြစ်ပါသည်။

သူမရှိတုန်းအချိန်မှာ အမေကြီးတစ်ယောက်တည်း ဘယ်လို နေထိုင်စားသောက်နေပါလိမ့်ဟု စိုးနောင်တွေးမိပြန်သည်။

စိုးနောင်အဖို့ အိမ်မှခွာလာသည့်တစ်နှစ်လုံးလုံး အမေကြီး အတွက်စိုးရိမ်ပူပန်စွာတွေးခဲ့ရသောအတွေးဖြစ်ပါသည်။ အသက်ကြီးလှပြီ ဖြစ်သောအမေကြီးအတွက် သူပူပန်စိုးရိမ်မည်ဆိုလည်း စိုးရိမ်လောက် ပေသည်။

စိုးနောင်၏ အဘွား ဒေါ်ဇံညွန့်ကား တစ်ရွာလုံးက "စုန်းမကြီး" ဟုယိုးစွပ်ကာ ရွာပြင်သို့နှင့်ထုတ်ခံထားရသူဖြစ်ပါသည်။ ဖုန်းဆိုးရွာ၏

ရွာစည်းရိုးအပြင်ဖက်တွင် တဲထိုးနေထိုင်ရသော အဘွားအိုတစ်ဦးပင် ဖြစ်ပါတော့သည်။

စိုးနောင်သည် အမေကြီးအတွက်ဝယ်လာသော အဝတ်အစား ထုတ်ကလေးကိုပိုက်ကာ အမေကြီးအကြောင်းများကိုတွေးနေမိသည်။

စိုးနောင်မှာ မိဘများမရှိတော့ပါ။ စိုးနောင်အမေက အမေကြီးဒေါ်ခံညွန့် ၏ သမီးဖြစ်သည်။ မိဘများမရှိတော့ကတည်းက အမေကြီးကပင် စိုးနောင် ကိုကျွေးမွေးလာခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါ၏ ။

လျှပ်စီးတစ်ချက်လက်လိုက်၍ ရှေ့မှမြင်ကွင်းများကို ထင်းကနဲ မြင်လိုက်ရသည်။

စုန်းမတောင်ကြောဆိုသည့် သူတို့မြို့အဝင်နားက တောင်တန်း ကြီးကို လျှပ်ရောင်ထဲမှာ ဖြတ်ကနဲမြင်လိုက်ရ၏ ။ စုန်းမတောင်ကြော ကြီးကား ကားလမ်းဘေးမှမြင့်မောက်သွားကာ သူတို့ရွာအနီးတွင် အဆုံး သတ်သွားလေသည်။

သူတို့ရဲ့ဖုန်းဆိုးရွာနားအရောက်တွင်တော့ တောင်တန်းကြီး ၏ အဆုံးသတ်တောင်ကုန်းကြီးမှာ လူဦးခေါင်းသဏ္ဍာန်ဖြစ်ပေါ်နေ၍ ထိုတောင်ကြီးကို "စုန်းမဦးခေါင်းတောင်"ဟုခေါ်ပါသည်။

စုန်းမတောင်တန်းကြီးကိုလွန်လျှင်တော့ မြစမ်းမြိုင်မြို့ကလေးကို မြင်ရနိုင်ပါပြီ။

မြစမ်းမြိုင်မြို့ကလေးသည် စုန်းမတောင်ကြောကိုလွန်၍ နိမ့်ဆင်းသွားသောမြေပြန့်မှာရှိနေပါသည်။ စုန်းမတောင်ကြောအခြေ ဆီမှကြည့်လျှင် မြေနိမ့်ပိုင်းဆီမှ မြစမ်းမြိုင်မြို့ကလေးကို သာယာလှပစွာ မြင်ရနိုင်ပါသည်။

သို့သော် ...လှပသာယာသော မြစမ်းမြိုင်မြို့ကလေးကို ရောက်ဖို့

စုန်းမတောင်ကျော့ကွေ့ကိုကျော်ရသောနေရာကတော့ အန္တရာယ်
ကြီးမားလှပါသည်။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ...မြို့ဖက်မှလာသောလမ်းနှင့် မြို့
ကိုဝင်သောလမ်းသည် စုန်းမတောင်ခြေတွင် မြားဦးသဏ္ဍာန်ဆုံ တွေ့ကြသည်။
တောင်ကွယ်နေ၍ တစ်ဖက်မှလာနေသောကားကို တစ်ဖက် က မမြင်ရပါ။
လမ်းအဆုံ၏ တစ်ဖက်တွင်လည်း မတ်စောက်ခြင်းမရှိ သည့်တိုင်
ဆင်ခြေလျှောသဏ္ဍာန်ဖြစ်နေသော ချောက်ကမ္ဘားကြီးရှိနေ သည်။

တစ်ဖက်နှင့်တစ်ဖက် ကားနှစ်စီးလာသည်ကို မသိပါက ချောက်
ထိပ်တွင် ထိပ်ဆိုင်တွေ့ဆုံပြီး တိုက်မိနိုင်ပါသည်။ ထိုသို့ ကားတိုက်မှု
ဖြစ်ခဲ့သောအကြိမ်ပေါင်းလည်း မနည်းပါချေ။

ထို့ကြောင့် ...စုန်းမတောင်ကြောအခြေလမ်းဆုံသို့ရောက်ခါနီး လေ
ကားတိုင်းသည် တစ်ဖက်မှကြားသိစေရန် ဟွန်းကို သံရှည်ဆွဲ၍ တီးကာ
အသိပေးရမြဲဖြစ်လေ၏ ။

လျှပ်ရောင်အောက်တွင် စုန်းမတောင်ကြောကို ဖြတ်ကနဲ မြင်လိုက်ရ၍
စုန်းမတောင်နှင့်ပတ်သက်ပြီး စိုးနောင်က တွေးနေမိ ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

နောက်တစ်ချက်လျှပ်စီးလက်လိုက်ပြန်ရာ- ခပ်လှမ်းလှမ်းဆီ မှ
စုန်းမဦးခေါင်းတောင်ကြီးကို ရိပ်ကနဲမြင်လိုက်ရပြန်သည်။ အမေကြီး
ဒေါ်ဇံညွန့်ကိုလည်း သတိရလိုက်မိပြန်သည်။ စိုးနောင်အဘွားဒေါ်ဇံညွန့် ကို
စုန်းမဟုတ်စွဲကြသောရွာသားများက ဒေါ်ဇံညွန့်သည် လသာည တိုင်း
စုန်းမဦးခေါင်းတောင်ပေါ်တက်၍ စုန်းတောက်စားသည်။ ကောင်း
ကင်မှတိမ်ညွန့်များကိုစားသည်ဟုပြောကြပုံကို သတိရလိုက်သောကြောင့်
ဖြစ်ပါသည်။

ကားအိုကြီးကတော့ အမှောင်ထုထဲတွင် မှိန်ဖျော့သော ရှေ့

မီးအလင်းရောင်ဖြင့် တရွေ့ရွေ့ သွားနေဆဲဖြစ်သည်။ မိုးကလည်း ...
သည်းမြဲသည်းလျှက်ပင်ရှိလေသည်။

မြို့ကိုရောက်တော့မည်ဖြစ်၍ စိုးနောင်ရင်များ နွေးထွေးစွာ
ခုန်လှုပ်လာလေသည်။

သူကတော့ မြစမ်းမြိုင်ရောက်သည်အထိ ကားစီးစရာမလိုပါ။
စုန်းမဦးခေါင်းတောင်နှင့် တည့်တည့်နေရာတွင် "ဖုန်းဆိုးရွာသို့"ဟု
လမ်းညွှန်ထားသောဆိုင်းဘုတ်တစ်ခုရှိသည်။ ကားစောင့်သူများနားခိုရန်
တဲလေးတစ်လုံးလည်းရှိပါသည်။ ထိုနေရာတွင် သူဆင်းရမည်ဖြစ်သည်။

ရွာအထိရောက်အောင်တော့ လမ်းလျှောက်သွားရမည်ဖြစ်ပါ၏ ။

သူသည် အိမ်နှင့်တစ်ခါမျှ သည်လောက်ကြာကြာမခွဲဖူးပါ။ မန္တလေးတွင်
အလုပ်သွားလုပ်နေသော မြစမ်းမြိုင်မှသူငယ်ချင်းတစ်ဦးက ခေါ်၍
မန္တလေးကိုအလုပ်သွားလုပ်ခြင်းဖြစ်သည်။ သူသည် မန္တလေးမှာ
ပန်းရုံလုပ်သားအဖြစ် တစ်နှစ်ကြာ အလုပ်လုပ်ခဲ့ပါသည်။

တစ်နှစ်အလုပ်လုပ်ပြီး စုခဲ့သောကြောင့် သူ့မှာ ငွေအတော်
ကလေးစုဆောင်းမိခဲ့သည်။ သူ ရွာကိုပြန်လာသည်မှာ အမေကြီး ဒေါ်ခံညွန့်အတွက်
ဖြစ်ပါသည်။ အမေကြီးကို သူစိတ်မချ။ စုန်းမဟု စွပ်စွဲခံကာ ရွာပြင်ထုတ်ခံထားရတဲ့
အမေကြီးကို သူသနားလှသည်။ သူ့မှာပါလာတဲ့ငွေလေးနဲ့
အမေကြီးကိုကန်တော့မည်။ ပြီးတော့- အမေ

ကြီးကိုလူတွေနှင့်သင့်မြတ်အောင်နေဖို့နားချမည်။ ဘုရားအလုပ် တရား
အလုပ်တွေလုပ်ခိုင်းမည်။ ရွာကလူတွေအမေကြီးကို သာမန်လူတစ်ယောက် အဖြစ်
ပြန်လက်ခံလာအောင်လုပ်မည်ဆိုသည့်ရည်ရွယ်ချက်များဖြင့် စိုးနောင်
ရွာသို့ပြန်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါ၏ ။

တစ်နှစ်တာခွဲခွာခဲ့ရသောဇာတိရွာကို နီးလာပြီဆိုတော့ ရင်ခုန်

မြန်လာသည်။အမေကြီးကို တွေ့ရတော့မည်။

ပြီးတော့ ... "ပန်းရုံ" နဲ့လည်း ပြန်ဆုံရတော့မည်။

စိုးနောင်အတွေးထဲသို့ ချစ်သူပန်းရုံ တိုးဝင်လာပြန်လေသည်။

သူ မန္တလေးရောက်နေသည့် တစ်နှစ်အတွင်းမှာတော့ ...

ပန်းရုံနှင့်အဆက်အသွယ်မရှိခဲ့ပါ။ သူနှင့်ပန်းရုံတို့ချစ်နေကြတာကိုသိသော

ပန်းရုံတို့မိဘများက ပန်းရုံနှင့်သူ့ကို သဘောမတူကြပေ။ သူတို့ အကြောင်းပြချက်က

စိုးနောင်အဘွားသည် စုန်းမကြီးဖြစ်နေလို့တဲ့။

ပန်းရုံတို့ဖက်က သဘောမတူ၍ သူတို့ချစ်သူနှစ်ယောက် သိုသို

သိပ်သိပ်ပင်နေခဲ့ကြပါသည်။ တစ်နှစ်အတွင်းမှာ ပန်းရုံနှင့် အဆက် အသွယ်

မရှိခဲ့ပါ။ ပန်းရုံဆီကိုစာရေးဖို့လည်း အခွင့်မကြုံခဲ့ရပါချေ။ သူ့မှာ

ပန်းရုံရဲ့ဓာတ်ပုံလေးကိုကြည့်ရင်းဖြင့်သာ အလွမ်းဖြေခဲ့ရလေ၏ ။

စိုးနောင်က လွယ်ထားသောဂျင်းအိတ်၏ ဘေးအိတ်ကပ်

ထဲတွင်ထည့်ထားသော ပန်းရုံဓာတ်ပုံလေးကို သတိတရစမ်းကြည့်လိုက် သည်။

သူလွယ်ထားသောခရီးဆောင်ဂျင်းအိတ်ထဲ၌ ပန်းရုံကိုပေးဖို့

လက်ဆောင်လည်း ပါလာခဲ့ပါသည်။ အပြာရောင်ခေါင်းစည်းပဝါလေး ဖြစ်သည်။

သူပြန်လာမည်ကို ပန်းရုံ သိဦးမည်မဟုတ်။ မနက်ကျမှ

ပန်းရုံတို့အိမ်ရှေ့ကို မယောင်မလည်သွားရမည်။ သူ့ကိုမြင်ရင်တော့ ပန်းရုံကလည်း

သူငယ်ချင်းအိမ်သွားလည်သလိုလို ရွာတောင်ပိုင်းက ဘကြီးအိမ်သွားမလိုလိုနှင့်

အိမ်ကထွက်လာမည် ဖြစ်သည်။

သည်တော့မှ ...ပန်းရုံအတွက်ဝယ်လာသောခေါင်းစည်း ပဝါလေးကို

ပေးရပါတော့မည်။

ဒရိုင်ဘာက ကားဟွန်းကို သံရှည်ဆွဲ၍ တီးလိုက်လေသည်။

ကားဟွန်းသံကြောင့် စိုးနောင်အတွေးများပြတ်တောက်သွား လေသည်။

ကြည့်လိုက်တော့ ...စုန်းမတောင်ခြေအကွေ့နားရောက်ခါနီး နေပြီ။

တောင်ကွေ့နားနီးလာ၍ ကားဟွန်းကိုအဆက်မပြတ်တီးလိုက်

ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

သို့သော် ...ကားအိုကြီး၏ ဟွန်းသံအက်ကွဲကွဲက မိုးသံလေ သံများကို

မထိုးဖောက်နိုင်ရှာပါ။

မိုးကလည်း သည်းနေဆဲ။ မိုးချိမ်းသံများကလည်း ဂျိုးဂျိမ့်ညံ နေဆဲ။

ကားထဲတွင်ပါလာသောခရီးသည်များက အိပ်ငိုက်သူငိုက်နေ ကြပြီ။

ဘေးမှပက်သောမိုးကြောင့် ကားအတွင်းဖက်ထိစုပြုတိုးဝှေ့နေ ကြရာ

ကားအတွင်းပိုင်း၌ ကြပ်သိပ်လျှက်ရှိလေ၏ ။

ကားက စုန်းမတောင်ခြေလမ်းဆုံကိုရောက်လာပြီ။

ဒရိုင်ဘာက ကားကို လေးဆယ့်ငါးဒီဂရီအချိုးဖြစ်နေသော လမ်းကွေ့ကို

ဝိုက်ကွေ့လိုက်သည်။

"ဟင် ..."

"ဟာ ..."

ဒရိုင်ဘာအပါအဝင် ကားပေါ်မှလူအားလုံး ထိတ်လန့်တကြား

အော်ဟစ်လိုက်မိလေ၏ ။

ရှေ့လမ်းချိုးမှ မျက်နှာချင်းဆိုင်ကာ အရှိန်ဖြင့်မောင်းလာသော

ကားတစ်စီး။ မျက်နှာချင်းဆိုင်ကားဆီမှမီးအလင်းတန်းက စူးရှစွာတိုးဝင် လာသည်။

တစ်ဖက်မှကားသည်လည်း လမ်းရှင်းသည်ထင်ကာ အရှိန်

ဖြင့်မောင်းလာခြင်းဖြစ်ပုံရပါသည်။

ဒေါ့ဂျစ်ကားဒရိုင်ဘာသည် အလန့်တကြားဖြင့် ကားဘရိတ်ကို နင်းလိုက်သည်။ အရှိန်ဖြင့်သွားနေရာမှ ရုတ်တရက်ဘရိတ်နင်းလိုက်သောကြောင့် ကားသည် မိုးရေများဖြင့် ချောနေသောမြေလမ်းပေါ်တွင် လျှောကနဲရှုပ်တိုက်ရွေ့သွားလေသည်။

ဒါ့အပြင် ...ဒရိုင်ဘာသည် မျက်နှာချင်းဆိုင်မှကားနှင့် မတိုက်မိစေရန် ကားကို ညာဖက်သို့ဆွဲချလိုက်မိလေ၏။ ဒေါ့ဂျစ်ကား အိုကြီးဦးတည်ရာ၏ ညာဖက်ခြမ်းကား ဆင်ခြေလျှောချောက်ကမ္ဘားဖြစ် လေသည်။

သစ်သားအိမ်ဒေါ့ဂျစ်ကားကြီးသည် ဆင်ခြေလျှောအတိုင်း ဘေးစောင်းတိုက်လိမ့်ဆင်းသွားလေ၏။

ကားထဲမှလူများ၏ အလန့်တကြားအော်ဟစ်သံများက ငရဲပွက်သလိုဆူညံသွားလေတော့သည်။

စိုးနောင်သည်လည်း ကားတံခါးပွင့်ကာ ရှေ့ခန်းမှလွင့်ထွက် ကျသွားပြီး ဆင်ခြေလျှောအတိုင်းလိမ့်ဆင်းသွားလေ၏။

ရွံ့နွံ့များထူထပ်သောမြေပေါ်သို့ မျက်နှာအပ်ကာ ကျသွားသည် ကိုသာ သူ့နောက်ဆုံးသတိရမိလေတော့သည်။

ပြင်းထန်သောနာကြင်မှုများနှင့်အတူ စိုးနောင်သည် ကမ္ဘာလောကကြီးနှင့် အဆက်အသွယ်ပြတ်တောက်သွားခဲ့လေ၏။

အခန်း (၂)

တစ်ကိုယ်လုံးနာကြင်ကိုက်ခဲမှုများဖြင့် သူသတိပြန်ရလာလေ သည်။

သတိရလာချိန်တွင် သူသည် မြေပေါ်၌ မှောက်ရက်လဲနေလေ ၏ ။

သူက အားကုန်စိုက်ကာ ရုန်းကန်ထလိုက်သည်။

ပတ်ဝန်းကျင်တွင် မိုးမှုန်များက တဖွဲဖွဲကျဆင်းနေဆဲဖြစ်သည်။

သည်းသည်းမည်းမည်းကြီးတော့ ရွာမနေတော့ပါ။

စိုးနောင်သည် မြေကြီးပေါ်တွင် ယိုင်ထိုးကာ မတ်တပ်ရပ်

လိုက်မိချိန်မှာပင် ကားမှောက်ခဲသည့်အဖြစ်ကို ပြန်သတိရလိုက်လေ၏ ။

ကား။ ငါစီးလာတဲ့ကား မှောက်သွားတာပါလား။ ချောက်ထဲကို

ကျပြီးမှောက်သွားတယ်။ ပြီးတော့ ... ငါလည်း ကားပေါ်ကလွင့်စင်ကျသွားတယ်။

အားလုံးကိုပြန်သတိရလိုက်သောစိုးနောင်သည် ထိတ်ကနဲ ဖြစ်သွား၏ ။

ပြီးမှ သူမသေသေးဘူးဆိုတာကိုသိလိုက်ပြီး စိတ်သက်သာ ရာရသွားသည်။

ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးကား တိတ်ဆိတ်လျှက်ရှိလေ၏ ။

စိုးနောင်က ဘေးနားတွင်ကျနေသော ဂျင်းအိတ်အပြာလေးကို

ကောက်ယူလိုက်သည်။

သူသည် အားယူလှမ်းကာ ကမ်းပါးအထက်ကိုတက်လာခဲ့သည်။

သူ့ညာဖက်ခြေထောက်မှာ အတော်ပင်နာကြင်နေ၏ ။ လမ်းလျှောက်တာ တောင်

ညာခြေကိုညှာလျှောက်နေရ၍ ထော့နင်းထော့နင်းဖြစ်နေလေ သည်။

ကတ္တရာလမ်းမပေါ်သို့ရောက်သည့်အခါ- လပြည့်ညလရောင်

အောက်တွင် မိုးရေဖြင့်စိုလက်နေသောလမ်းမကြီးကို မြင်လိုက်ရလေ၏ ။

လမ်းတလျှောက် သဘာဝ အလင်းရောင်ဖြစ်သော လရောင်သာလျှင်

လင်းလျှက်ရှိလေသည်။ မိုးကမည်းတော့သော်လည်း ခပ်ဖွဲဖွဲမျှ ကျဆင်းလျှက်ရှိသေးသည်။

ကမ်းပါးထိပ်ကိုရောက်မှ သတိရကာ အောက်ဖက်ကိုပြန်ဖို့ ကြည့်လိုက်သည်။

"အား..."

သူ့နှုတ်မှ အလန့်တကြားအော်ဟစ်လိုက်သံထွက်ပေါ်လာကာ ကြောက်လန့်စရာမြင်ကွင်းကြောင့် မျက်နှာကို လက်ဖြင့်အုပ်ထားလိုက် မိသည်။

ကမ်းပါးအောက်တွင် လူအချို့အတုံးအရုံးလဲသေလျှက်ရှိကြ သည်။ တစ်ချို့က သွေးသံရဲရဲ၊ အဖြူရောင်ဟိုင်းလပ်ကားလေး အဖြူရောင်ဟိုင်းလပ်ကားလေးတစ်စီး က ဘီးငှဘီးလုံး မိုးပေါ်ထောင်ကာ ပက်လက်လန်နေလေသည်။

ပတ်ဝန်းကျင်တွင် အခြားဘာလှုပ်ရှားမှုကိုမျှမတွေ့ရ။ ကားပေါ်မှာပါလာတဲ့လူအားလုံး သေကုန်ကြပြီလားမသိပါ။

စိုးနောင်သည် ကြောက်လန့်တကြားဖြင့် ထိုနေရာမှ ထွက်လာခဲ့လိုက်သည်။

တောင်ကုန်းအထက်မှကြည့်လျှင် မြစမ်းမြိုင်မြို့ကလေးကို ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာမြင်တွေ့နေရပါသည်။ မြို့ထဲမှမီးရောင်လက်လက်များကို လှမ်းမြင်နေရသည်။ ဤနေရာမှဆိုလျှင် မြို့ကို တစ်မိုင်လောက်သာ ကွာဝေးပါတော့သည်။

စိုးနောင်သည် ကားတိုက်မှုဖြစ်စဉ်တွင် ပါဝင်သူများအတွက် စာနာထောက်ထားမှုမရှိလို့ ...

ထိုနေရာက ကိုယ်လွတ်ရုန်းပြေးခဲ့ခြင်း မဟုတ်ပါ။ သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း

ကိုယ့်ဒုက္ခနဲ့ကိုယ်မို့ မတတ်သာပဲထွက်ခွာ လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ပြီးတော့ ...

သူမြင်လိုက်သမျှတွင် သူ့လိုသတိရ နေသူတစ်ယောက်ကိုမျှမတွေ့ရ။ အားလုံးသေကုန်ပြီထင်ကာ အလောင်း တွေထပ်နေသောထိုနေရာမှာ ဆက်မနေရဲတော့၍ ထွက်လာခဲ့ခြင်းလည်း ဖြစ်သည်။

မိုးကတော့ သည်းသည်းမည်းမည်းကြီးမဟုတ်သော်လည်း ဆက်ပြီးရွာနေဆဲဖြစ်သည်။ စိုးနောင်သည် ကတ္တရာလမ်းအတိုင်း ရွာလမ်းဆုံဆီသို့လျှောက်လာခဲ့သည်။ လမ်းမပေါ်တွင် သူနှင့်မျက်နှာချင်း ဆိုင်မှရော သူ့နောက်မှပါ မည်သည့်ကားတစ်စီးမျှ ဖြတ်မလာခဲ့ပါချေ။

တစ်လမ်းလုံးမှာ လပြည့်ညအလင်းရောင်အောက်၌ မိုးမှုန်မိုးဖွားများ ကြောင့် ဝေဝါးဝါးလင်းနေပါ၏ ။

သူက သတိရကာ ဘယ်အချိန်ရှိပြီလဲသိရစေရန် လက်ကနာရီ ကိုမြှောက်ကြည့်လိုက်သည်။ နာရီမှ မီးစုန်းဓာတ်ဝင်နေသောအမှတ် အသားလေးများက ဇနာရီ၂၀မိနစ်ကိုညွှန်ပြလျက်ရှိ၏ ။

ဒါဆို ကားမှောက်ပြီး သူသတိလစ်သွားတာ တစ်နာရီလောက် ကြာသွားသည်ပဲ။ ကားသည် မြို့ကို ညရှစ်နာရီအချိန်တွင် ပုံမှန်ဝင်ရ မည်ဖြစ်သည်။ လမ်းတွင် မိုးမှောင်ကျကာ မိုးသည်းသဖြင့် ရှစ်နာရီ ကျော်မှ စုန်းမတောင်ခြေကို ရောက်လာသည်။ စုန်းမတောင်ခြေ အရောက်တွင် ကားမှောက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

နာရီကိုမြင်မှပင် သူ့တွင် သူနှင့်အတူယူဆောင်လာသော အခြား ပစ္စည်းများပါမလာတော့သည်ကို သတိရမိလေ၏ ။ ဂျင်းအိတ်အပြာလေး ကိုသာ ဘေးမှတွေ့၍ ကမန်းကတန်းဆွဲယူလာခဲ့သည်။ ဂျင်းအိတ်ကလေး ကို သူသည် စလွယ်သိုင်း၍ လွယ်ထားခဲ့ခြင်းဖြစ်၏ ။ ကားပေါ်မှ လွင့်ကျ စဉ် ဂျင်းအိတ်ကလေးလည်း သိုင်းကြိုးပြတ်ကာ သူ့ဘေးတွင်ကျနေခြင်းဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

ဂျင်းအိတ်ကလေး၏ သိုင်းကြိုးက ပြတ်လျှက်ရှိလေသည်။

အမေကြီးအတွက်ဝယ်လာသော စက္ကူအိတ်ဖြင့်ထည့်ထားသည့် အဝတ်အစားအိတ်ကလေးပါမလာတော့ပါ။ သွေးရူးသွေးတန်းနှင့် ကားတိုက်သောနေရာမှထွက်လာခဲ့ရာ ကိုယ့်ပစ္စည်းတွေကိုပြန်ရှာဖို့ပင် သတိမရမိတော့ချေ။

စိုးနောင်က နောက်ကြောင်းကိုပြန်လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

ကားတိုက်သည့်နေရာနှင့်အတော်လေးလှမ်းလာခဲ့ပြီ။ အိတ်တွေ ကို ပြန်ရှာဖို့ ထိုနေရာကို သူပြန်မသွားရဲတော့ပါ။ သေနေသောအလောင်း များပုံရိပ်ကိုပြန်မြင်ယောင်ရင်း သူခြောက်ချားနေမိသည်။

သူက အကျ..အိတ်ကပ်ထဲသို့လက်နှိုက်ကြည့်လိုက်သည်။ ခေါက် ချိုးပိုက်ဆံအိတ်ကလေးထွက်လာသည်။ ပိုက်ဆံအိတ်ထဲမှာ ငွေစက္ကူ အတော်များများနှင့် သူ့မှတ်ပုံတင်ကတ်ပြားထွက်လာသည်။ ကိစ္စမရှိ။ ငွေနှင့်မှတ်ပုံတင်မပျောက်ရင် တော်ပြီ။ ကျန်ခဲ့တဲ့ပစ္စည်းတွေကိုတော့ နောက်မှ သက်ဆိုင်ရာဆီက ပြန်တောင်းလို့ရရင် တောင်းတော့မည်။

မရရင်လည်း မတတ်နိုင်တော့။

စိုးနောင်သည် စိတ်ကိုပိုင်းဖြတ်ကာ နောက်ကြောင်းပြန်မလှည့် တော့ပဲ ဖုန်းဆိုးရွာလမ်းဆုံဆီသို့ဦးတည်ကာ ဆက်လျှောက်လာခဲ့လေ သည်။ သူ့ခြေထောက်ဆီမှနာကြင်နေကာ လမ်းလျှောက်တိုင်း ထော့နဲ့ ထော့နဲ့ ဖြစ်နေလေ၏ ။

လမ်းလျှောက်လိုက် နားလိုက်ဖြင့် လျှောက်လာခဲ့ရာ သိပ်မကြာ

လှသောအချိန်တွင် ဖုန်းဆိုးရွာလမ်းဆုံနားသို့ရောက်လာခဲ့လေသည်။

ထိုအချိန်အထိ မည်သည့်ယာဉ်တစ်စီးကိုမျှ လမ်းပေါ်တွင် မတွေ့ရပါချေ။ ဒါလည်းသိပ်တော့မဆန်းပါ။ မြစမ်းမြိုင်မြို့ကလေးသည် ကားလမ်း၏ လမ်းဆုံးမြို့ကလေးဖြစ်သည်။ သူစီးလာသောကားမှာ မြို့ကို နောက်ဆုံးဝင်သောကားဖြစ်သည်။ ညပိုင်းတွင် ကုန်တင်ကားတစ်ချို့ သာ လမ်းပေါ်တွင်အသွားအလာရှိတော့၏ ။ ယနေ့ကတော့ မိုးသည်း နေသည်မို့ နောက်ကလိုက်လာသည့်ကုန်ကားလည်းမရှိ။ မြို့ကထွက်မည့် ကုန်ကားများလည်း မထွက်တော့ပဲ နားနေကြခြင်းဖြစ်ပေမည်။

စိုးနောင်သည် ဖုန်းဆိုးရွာသို့ဝင်သော လမ်းဆုံအရောက်တွင် လရောင်အောက်၌ ခရီးသည်များနားခိုသော အဆောက်အဦးကလေးကို တွေ့လိုက်ရ၏ ။ အဆောက်အဦးလေးကိုတွေ့လိုက်တော့ စိုးနောင်အံ့ဩ သွားရလေသည်။

သူရွာမှထွက်ခွာလာစဉ်က သည်အဆောက်အဦးမှာ ဝါးကပ်မိုး ထားသော တဲကလေးတစ်လုံးသာဖြစ်ပါသည်။ ခရီးသည်တွေထိုင်ရန် ဝါးလုံးများဖြင့် ခုံတန်းတစ်ခုရှိပေးထားသည်။ လေးဖက်လေးတန် တွင် ဘာအကာအရံမှမရှိပါ။

ယခုတော့- နားခိုဆောင်လေးသည် အုတ်တိုက်အဆောက် အဦးလေးဖြစ်နေပြီ။ နောက်ကျောဖက်ကို အုတ်နံရံဖြင့် အသေကာထား သည်။ ဘေးနှစ်ဖက်ကိုတော့ လူများထိုင်ရန် အုတ်ခုံပြုလုပ်ပေးထား ၏ ။ သူထွက်လာသည့်တစ်နှစ်အတွင်းမှာ တိုးတက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

စိုးနောင်က အဆောက်အဦးလေးထဲသို့ဝင်ခဲ့သည်။ အင်္ဂတေ ဖြင့် အသေပြုလုပ်ထားသောခုံတန်းလေးတွင် ထိုင်လိုက်သည်။ သူ့ခြေ ထောက်က နာနေဆဲဖြစ်သည်။ အဆောက်အဦးလေးကတော့ လုံလုံ ခြံခြံပင်ဖြစ်ပါ၏ ။

စိုးနောင်က သည်အုတ်တိုက်လေးထဲမှာထိုင်ကာ ကားတစ်စီး

စီးစောင့်နေလျှင် ကောင်းမည်လားဟု စဉ်းစားမိသေးသည်။ မြို့ဖက်မှ ကားတစ်စီးစီးလာလျှင် ကားမှောက်မှုကို သတင်းပေးနိုင်ရန်ဖြစ်ပါသည်။

သို့သော်- မိုးရွာသော ညတွင် မြို့ကလေးဆီက ကားတစ်စီးထွက်လာဖို့ မသေချာပါ။

နောက်ဆုံးတော့ စိုးနောင်သည် အုတ်တိုက်လေးထဲမှထွက်ခဲ့ ကာ ရွာဖက်ဆီသို့လျှောက်လာခဲ့လေသည်။ ကိုယ့်ရွာနားရောက်ခါနီး လေ အမြန်ရောက်ချင်လေဖြစ်နေသည်။ ဇာတိရပ်ရွာနှင့် ကာလကြာ ခွဲခွာပြီး သွားခဲ့သူမှန်သမျှ ခံစားရသော စိတ်မျိုးပင်ဖြစ်ပါသည်။

ခြေထောက်နာနေသော်လည်း နားနေချင်စိတ်မရှိတော့ပါ။

နားနေလို့လည်း ဘာမျှထူးလာမည်မဟုတ်ပေ။ ကိုယ့်အိမ်ကိုယ် အမြန် ပြန်ရောက်တာက အကောင်းဆုံးမဟုတ်ပါလား။

စိုးနောင်သည် ဖုန်းဆိုးရွာဖက်သို့ ဦးတည်လျှောက်လာခဲ့လေ ။

၃ မိုင်ခန့်လျှောက်ရပေလိမ့်မည်။

ကိစ္စမရှိပါ။ လရောင်ကြောင့် လမ်းကိုမြင်နေရသည်။ မိုးက လည်း ခပ်ဖွဲဖွဲမျှသာ ကျတော့သည်။

အိမ်အမြန်ပြန်ရောက်ချင်စိတ်ကသာ ကြီးစိုးနေသည်။ အမေ ကြီးနဲ့အမြန်တွေ့ချင်လှပါပြီ။ တစ်နှစ်တာခွဲခွဲရတဲ့အမေကြီး နေမှကောင်း ရဲ့လား။

ပြီးတော့- ပန်းရုံရှိနေတဲ့ သူ့ဇာတိ ဖုန်းဆိုးရွာ။

သည်ညမှာ ပန်းရုံနှင့်တွေ့ဖို့မဖြစ်နိုင်သော်လည်း ရွာကိုပြန် ရောက်ချင်ပြီ။ မနက်မိုးလင်းတာနဲ့ ပန်းရုံတို့အိမ်ရှေ့သွားကာ လူရိပ် လူယောင်ပြရမည်မဟုတ်ပါလား။

စိတ်ဆောင်သဖြင့်သာ လျှောက်လာသော်လည်း သူ့ခြေထောက် က

နာနေ၍ ခရီးမတွင်ပါ။

စိုးနောင်က အားတင်း၍ လျှောက်လာခဲ့ရာ စုန်းမဦးခေါင်းတောင်
ကြီးနားသို့ရောက်လာလေသည်။

စုန်းမဦးခေါင်းတောင်။

တောင်ထွတ်ကြီးက လရောက်အောက်တွင် မိုးသို့စွင့်ကာ
ထင်းထင်းကြီးပေါ်လွင်လျှက်ရှိသည်။

အဝေးမှကြည့်လျှင် တောင်ထိပ် တောင်ကတုံးပေါ်တွင် ယိမ်းနွဲ့
လှုပ်ရှားနေသောပုံရိပ်ကိုမြင်ရသည်။ အမေကြီးများလား။

မဟုတ်နိုင်ပါ။ ထိုအရာသည် အမေကြီးမဟုတ်တာကို သူသိ
ပြီးဖြစ်သည်။

အမေကြီးမဟုတ်သလို အခြားမည်သူမျှလည်း မဟုတ်ပါ။

ထိုအကြောင်းကို သူသိပြီးဖြစ်သည်။

သူငယ်စဉ်က အမေကြီးနှင့်အတူ အိပ်ခဲ့ရာ-လပြည့်ညတစ်ညတွင်
အိပ်ရာမှသူလန့်အနိုး အမေကြီးကို စမ်းကြည့်တော့ အိပ်ရာထဲမှာ အမေကြီးကို
မတွေ့ရချေ။

ထိုစဉ်- ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးကြားရလောက်သည့် မသတိ
စရာရယ်မောသံကြီးကို စိုးနောင်ကြားလိုက်ရသည်။

"ဟီ- ဟီ- ဟီ- ဟီ- ဟား- ဟား- ဟား- ဟား- ဝိုးဟိုးဟိုးဟိုး- - - ဟီဟီဟီ-"

အမေကြီးအသံပါလား။

သူသည် အိပ်ရာပေါ်မှထထိုင်လိုက်သည်။

တဲအပြင်သို့ပြေးထွက်ခဲ့ကာ စုန်းမဦးခေါင်းတောင်ကြီးဆီသို့
မျှော်ကြည့်လိုက်သည်။

တောင်ထိပ်ပေါ်တွင် ယိမ်းနွဲ့လှုပ်ရှားနေသောအရိပ်မည်းကြီး တစ်ခု။

"ဟီ- ဟီ- ဟီ- ဟီ- ဟား- ဟား- ဟား- ဟား- ဝိုးဟိုးဟိုးဟိုး- - - ဟီဟီဟီ-"

ရယ်မောသံကြီးက ထပ်မံထွက်ပေါ်လာပြန်သည်။ အမေကြီး ၏
ရယ်သံမှ အမေကြီးအသံစစ်စစ်ပါပင်။

ဒါဆို- အမေကြီးဟာ ရွာထဲကလူတွေပြောသလို လပြည့်ည မှာ
တောင်ပေါ်တက်ပြီး စုန်းတောက်စားနေတာပေါ့။ အမေကြီးဟာ တကယ်ပဲ
စုန်းမကြီးပေါ့။

စိုးနောင်က ကြက်သီးမွေးညင်းထကာ ကြောက်လန့်စွာဖြင့်
စုန်းမဦးခေါင်းတောင်ပေါ်သို့ လှမ်းကြည့်နေမိသည်။

"ဟီ- ဟီ- ဟီ- ဟီ- ဟား- ဟား- ဟား- ဟား- ဝိုးဟိုးဟိုးဟိုး- - - ဟီဟီဟီ-"

ရယ်သံက နောက်တစ်ကြိမ်ထွက်လာပြန်သည်။

စိုးနောင် တောင်ထိပ်ဆီသို့လှမ်းမျှော်ကြည့်နေစဉ်-
သူ့နောက်ဖက်မှခြေသံကြားလိုက်ရပြီး-"ငါ့မြေး- စိုးနောင်၊ နင်ဘာလုပ်နေတာလဲ"

အသံကြောင့် သူထိတ်ကနဲလန့်သွားပြီး နောက်သို့လှည့်ကြည့် လိုက်ရာ
ငါးတွဲကြီးကိုကိုင်ရင်း- တောင်ဝှေးကြီးကိုထောက်ကာ ရပ်နေ သည့်
အမေကြီးဒေါ်ဇံညွန့်ကိုတွေ့လိုက်ရလေသည်။

"ဟင်- အမေကြီး"

စိုးနောင်က စုန်းမဦးခေါင်းတောင်ပေါ်သို့လှမ်းကြည့်လိုက်ပြန် သည်။

လေထဲတွင် ယိမ်းထိုးကာ စုန်းတောက်စားနေသောစုန်းမကြီးကို မြင်နေရဆဲ။

"အမေကြီး၊ အမေကြီးဘယ်ကပြန်လာတာလဲဟင်"

"ဟောဒီမှာလေ- ဟောဒီငါးတွေသွားယူတာ၊ ဟီဟီဟီ"

အမေကြီးက နှီးကြိုးဖြင့်တွဲချည်ထားသော ငါးများကိုပြရင်း ပြောသည်။
ငါးတွေက မသေသေး။ ပါးဟက်ကိုဖြုတ် နှီးကြိုးဖြင့်ထိုးထား သောကြောင့်
တဖျတ်ဖျတ်လူးနေကြသည်။

"ခုန ရယ်လိုက်တာ အမေကြီးမဟုတ်ဘူးလား"

"ဟုတ်သားပဲ၊ ငါ့ရယ်သံပေါ့၊ ဟီ- ဟီ- ဟီ- ဟီ- ဟား-ဟား- ဟား- ဟား-
ဝိုးဟိုးဟိုးဟိုး- - - ဟီဟီဟီ-"

အမေကြီးက ထိုရယ်သံမျိုးဖြင့် ထပ်ရယ်ကာ ပြောလိုက်လေ၏ ။

"အမေကြီး၊ ဟို- ဟို- ဟိုမှာ-"

စိုးနောင်က စုန်းမဦးခေါင်းတောင်ပေါ်ကိုလက်ညှိုးထိုးပြရင်း
ထစ်အနေသည်။

"ဘာတုံးငါ့မြေးရဲ့"

"တောင်ပေါ်မှာ- တောင်ပေါ်မှာ- အဲဒါ အမေကြီး မဟုတ် ဘူးလား"

"ဟီ- ဟီ- ဟီ- ဟီ- ဟား- ဟား- ဟား- ဟား-ဝိုးဟိုးဟိုးဟိုး- - - ဟီဟီဟီ-"
အမေကြီးက ရယ်လိုက်ပြန်သည်။

"လာခဲ့ငါ့မြေး၊ ပြန်အိပ်တော့၊ ဟီဟီဟီ- အိပ်တော့နော်၊ အမေကြီး
ငါ့မြေးစားဖို့ ငါးတွေခုတ်ထားလိုက်ဦးမယ်၊ ဒီတစ်ခါ ရလာတဲ့ ငါးတွေက
များလည်းများတယ်၊ ကြီးလည်းကြီးတယ်ဟဲ့- ဟီဟီဟီ"

"အမေကြီး- အဲဒီ ငါးတွေ ဘယ်ကရလာတာလဲဟင်"

"ငါ့ပညာနဲ့ ရလာတာပေါ့ဟဲ့၊ ကံပါ ငါ့မြေးလေးရယ်၊ ပြန် အိပ်တော့နော်၊ သွား သွား- အိပ်ချေ"

အမေကြီးအလိုကျ အိပ်ရာထဲပြန်ဝင်ခဲ့သော်လည်း သူ့အိပ်မပျော်တော့ချေ။

စိုးနောင်က အိပ်ရာထဲမှနေ၍ အမေကြီးလုပ်ကိုင်နေပုံများကို ချောင်းကြည့်နေမိသည်။

အမေကြီးက တဲရှေ့တွင် မီးပုံတစ်ပုံဖိုလိုက်ကာ မီးပုံဘေးတွင် ငါးများကိုခုတ်ထစ်နေသည်။ မသေမရှင်ငါးများက ဇလုံထဲတွင် တဖျတ် ဖျတ်လူးကာ ခုန်ပျံနေကြ၏ ။

အမေကြီးက ငါးများ၏ ခေါင်းများကို ငရုတ်ကျဉ်ပွေ့ကြီးဖြင့် မညှာမတာထုကာ ရိုက်သတ်နေလေ၏ ။

"ငါ့ပညာနဲ့ရလာတဲ့ငါးတွေ၊ တယ်ကောင်း၊ တယ်ကြီးသကိုး၊ ဟီဟီဟီ- ချက်စားရင်လည်း ချိုလိုက်မယ့်ဖြစ်ခြင်း- ဟဲဟဲဟဲ"

အမေကြီးက ငါးများကိုကိုင်ရင်း နှုတ်ကတတွတ်တွတ်ပြော နေသည်။ တစ်ချက်တစ်ချက်လည်း သူမ၏ ကိုယ်ပိုင်ရယ်မောသံကြီးဖြင့် ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး ဟိန်းထွက်သွားအောင် ရယ်မောလိုက်ပြန်သေး သည်။

"ဟီ- ဟီ- ဟီ- ဟီ- ဟား- ဟား- ဟား- ဟား- ဝိုးဟိုးဟိုးဟိုး- - - ဟီဟီဟီ-"

လပြည့်ညသန်းခေါင်ယံအချိန်ကား အမေကြီးဒေါ်ဇံညွန့်၏ ရယ်မောသံဖြင့်သာ ဖုံးလွှမ်းနေတော့သည်။ ရွာထဲမှခွေးများက ရယ်သံ ထွက်လာတိုင်း ထိုးဟောင်လိုက်ကြသည်။ ဟောင်သံနောက်တွင် အူသံ ရှည်ကြီးဖြင့် ဆက်အူနေကြသေး၏ ။

သချောင်းထဲမှ ခွေးအများကလည်း ရွာထဲကခွေးတွေနှင့်အပြိုင်

ဟောင်ကြ အူကြနှင့် ဖုန်းဆိုးရွာတိုက်မှာ ညသန်းခေါင်းအချိန်ကြီးတွင် စိတ်ချောက်ချားဖွယ်ကောင်းနေပေတော့သည်။

ထိုကဲ့သို့- လပြည့်ညတိုင်းကြိုဆိုရသည်ကို စိုးနောင်သတိထား မိလာသည်။

စိုးနောင်က တစ်ခါတော့ အမေကြီးကိုမေးကြည့်လိုက်သည်။

"အမေကြီး၊ လသာတဲ့ညတွေမှာ တောင်ပေါ်မှာလှုပ်ရှားနေတဲ့ လူရိပ်က ဘယ်သူလဲဟင်၊ ရွာထဲက လူတွေက အဲဒါ အမေကြီးရယ်တဲ့၊ ပြောကြတယ်၊ အမေကြီးက ကျွန်တော်နဲ့အတူတူ တဲထဲမှာရှိနေတာပဲ၊ အဲဒါအမေကြီးမဟုတ်ပါဘူးနော်"

"မဟုတ်ပါဘူးငါ့မြေးရယ်"

"ရွာထဲကလူတွေက အမေကြီးကို စုန်းမကြီးတဲ့၊ ညဆိုရင် စုန်းတောက်စားတယ်တဲ့၊ စုန်းတောက်စားတယ်ဆိုတာ ဘာလဲဟင်၊ အမေကြီးက စုန်းမဆိုတာရော- ဟုတ်လားဟင်"

"ဟီဟီဟီ- ဟာဟာဟာ-"

ဒေါ်ဇံညွန့်က တစ်ချက်ရယ်သွမ်းသွေးလိုက်သေးသည်။

ရယ်လိုက်သည့်အခါ အမေကြီးပါးစပ်ထဲမှ ကျိုးတိုးကျဲတဲသာ ရှိသောသွားများက ပေါ်သွားလေသည်။ ရှိသမျှသွားကလေးများမှာလည်း သွားတိုက်လေ့တိုက်ထမရှိသဖြင့် ဝါသည့်သွားက ဝါ၊ မည်းသည့်သွားက မည်းနေပါသည်။ ကြောင်တောင်ကွယ်နေသောမျက်လုံးတစ်ဖက်က ရှေ့ကိုအဆမတန်ပြူးထွက်နေသည်။ မှုန်ဝါးဝါးမြင်ရသောမျက်လုံးတစ်ဖက်ကို အားပြုရသဖြင့် မျက်မှောင်က အမြဲတွန့်နေသည်။

အသက်ကြီးရင့်လှပြီဖြစ်၍ အမေကြီး၏ ပါးရည်များက တွန့်လိပ် ကာ

တွဲကျနေပေသည်။ ခေါင်း၌ ရှိသောဆံပင်များက ကျိုးတိုးကျဲတဲမှာ ရှိသမျှအားလုံးက ဖြူဆွတ်နေပါသည်။ နှစ်ရှည်လများ ဆီမလိမ်း ခေါင်း မဖီးသောကြောင့် ဆံပင်များက ဖွာလံကျဲနေသည်။ လေထဲတွင်လွင့် နေသည်။

အမေကြီး၏ မျက်နှာကား ကြောက်စရာ။

"ငါ့ကို စုန်းမကြီးလို့ပြောကြတယ်၊ ဟုတ်လား၊ ကောင်းတယ် ဟေ့၊ ကောင်းတယ်၊ ပြောကြပစေ၊ နင့်ကိုမေးရင်လည်း အမေကြီးဟာ စုန်းမကြီးလို့ပဲ ပြော၊ ကြားလား-"

"ဘာဖြစ်လို့လဲအမေကြီး၊ အမေကြီးက တကယ့်စုန်းမကြီး မို့လို့လား"

"ဟီဟီဟီ- ဟာဟာဟာ- အေးဟဲ့၊ ငါဟာ စုန်းမကြီးဟဲ့၊ ဖုန်းဆိုးရွာတစ်ရွာလုံးကို မီးလောင်တိုက်သွင်းမယ့် စုန်းမကြီးဟဲ့၊ ဟား ဟား ဟား-"

"အမေကြီးရယ်- ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းတွေက မင်းအမေကြီး က လပြည့်ညဆို စုန်းမတောင်ပေါ်တက်ပြီး စုန်းတောက်စားတယ်တဲ့၊ အဲဒါဟုတ်လားဟင်၊ ကျွန်တော်တော့မယုံပါဘူး၊ တောင်ပေါ်ကစုန်းမကြီး က အမေကြီးမှမဟုတ်ပဲ၊ အမေကြီးကို ကျွန်တော်ညတိုင်းတွေ့နေရ တယ်လေ၊ အမေကြီးနဲ့ကျွန်တော်နဲ့ အတူတူအိပ်တာပဲဟာကို"

စိုးနောင်က အလေးအနက်ထား မေးလိုက်သည့်အခါ- ဒေါ်ခံ ညွန့်က စိုးနောင်မျက်နှာကို တွေဝေစွာစိုက်ကြည့်လိုက်လေသည်။ ပြီးမှ- တစ်လုံးချင်း လေးတွဲစွာ ပြောလေ၏ ။

"ငါ့မြေးရယ်- ဦးနှောက်မရှိတဲ့ ဖုန်းဆိုးရွာသားတွေက ထင်ရာမြင်ရာ လျှောက်ပြောနေကြတာပါကွဲ့၊ ရွာနဲ့စုန်းမဦးခေါင်းတောင် ဟာ နှစ်မိုင်ဝေးတယ်၊ နှစ်မိုင်အဝေးကကြည့်ရင် တောင်ထိပ်ဖျားမှာ လူရှိနေဦးတော့ အဲဒီ လူကို ဘယ်လိုလုပ်မြင်ရနိုင်မှာတုန်း၊ တောင်ထိပ် မှာမြင်နေရတဲ့အရိပ်ဟာ တကယ်တော့ သစ်ပင်တစ်ပင်ပါကွဲ့၊ တောင် ထိပ်မှာဆိုတော့ လေတိုးလွန်းလို့ အရွက်တွေဟာ

ကြွေကျကုန်တယ်လေ၊ လေတိုက်လို့ သစ်ပင်ကယိမ်းနွဲ့တော့
လူတစ်ယောက်ယိမ်းထိုးကခုန်နေ သလိုဖြစ်နေတာပေါ့၊ ဒါကိုပဲ လူတွေက အမေကြီး
တောင်ပေါ်တက်ပြီး စုန်းတောက်စားနေတယ်လို့ ပြောနေကြတာကွဲ့၊ ဟီဟီဟီ-
ဘယ်လောက် ရယ်စရာကောင်းသလဲ ငါ့မြေးရယ်၊ ဟား ဟား ဟား။"

အမေကြီးဒေါ်ဇံညွန့် ပြန်ပြောခဲ့သောစကားများဖြစ်ပါသည်။

စိုးနောင်ကိုယ်တိုင်ပင် တစ်ခါက တောင်ပေါ်တက်ကြည့်ခဲ့ဖူး ပါသည်။
အမေကြီးပြောသလိုပင်။ ထိုအရာသည် အရွက်များကြွေကျ နေသော
သစ်ပင်ရှည်တစ်ပင်သာဖြစ်ပါ၏ ။ ပေတစ်ရာကျော်မြင့်သော
သစ်ပင်တစ်ပင်ဖြစ်သည်။

တောင်ထိပ်မှာပေါက်နေသော တစ်ပင်တည်းသောသစ်ပင်သည်
အောက်ဖက်မှ မျှော်ကြည့်သည့်အခါ လရောင်ကြောင့် ကောင်းကင်နောက်ခံဖြင့်
လေထဲတွင်ယိမ်းနွဲ့လှုပ်ရှားနေဟန်ကို ထင်ရှားစွာမြင်နေရ ခြင်းသာဖြစ်ပါသည်။

စိုးနောင်သည် အကြောင်းစုံကိုသိပြီးဖြစ်သော်လည်း အကာလ
ညအခါတွင်- တောလမ်းခရီး၌ တစ်ယောက်တည်းလျှောက်လာစဉ်
စုန်းမဦးခေါင်းတောင်ပေါ်မှ ယိမ်းထိုးလှုပ်ရှားနေသောမြင်ကွင်းကို မြင် ရသည့်အခါ
ကြောက်လန့်မိသေးသည်ပင်။

သူက တောင်ပေါ်မှမြင်ကွင်းကို မကြည့်မိအောင် မျက်နှာလွှဲ လိုက်သည်။

စုန်းမဦးခေါင်းတောင်ခြေမှ မြန်မြန်လွတ်အောင် ခပ်သွက်သွက်
လျှောက်လာခဲ့၏ ။

တောင်ကမ်းယံစွန်းထွက်နေသည့်နေရာနှင့် ချောက်ကမ်းပါး ကြား
လမ်းကျဉ်းလေးကိုအရောက်တွင် တောင်ပေါ်မှရယ်သံလိုလို ကြား လိုက်ရလေသည်။

"ဟီ ဟီ ဟီ- ဟင်း ဟင်း ဟင်း-"

ရယ်သံလိုလို ညည်းသံလိုလိုအသံကြီးဖြစ်သည်။

စိုးနောင်ကြက်သီးမွေးညင်းထသွားရ၏ ။

တောင်ပေါ်မှာ ဘယ်နာနာဘာဝမှမရှိပါ။ စုန်းမတွေလည်း မရှိပါ။

ဒါကိုသူသိပြီးဖြစ်သည်။ သိသော်လည်း ကြားလိုက်ရသလိုရှိ သောအသံကြောင့် ထိတ်လန့်ချောက်ချားစိတ်ကတော့ ဝင်လာမိသည်ပင်။

လေတိုးသည်တွင်- သစ်ပင်၊ သစ်ကိုင်း၊ သစ်ရွက်အချင်းချင်း ငြိပြီး

ထွက်လာသည့်အသံလည်း ဖြစ်နိုင်ပါသည်။

စိုးနောင်သည် မပြေးရုံတမယ်ခြေလှမ်းများဖြင့် လမ်းကျဉ်း

ကလေးမှလွတ်အောင် အမြန်လျှောက်လာခဲ့လေတော့သည်။

